ומנלן . שלא יגרשנה : דילמא שאני פסח . דלאו סתמא הוא אלא שאלה לשמה מעם . מאחר כל האכשרים לשם [לשם] גירושין של זה ושל זו : אלא מפסח . דעדיפא מקמייתא דהכא חד גברא הוא : דאין בריתו . וגרעינה מסתמא דסמא בשעה שנכתב לא היה בדעתו של בעל לזו ולשיבתו אור תורה

[ניעין כו.] לשם האחרים : שכותב מופסי גיטין . שיהו מזומנין לו מופס לשון מפס מולי"ל בלע"ז : מקום סרי לם כו' . דזהו עיקר גופו אלמא סתמא פסול ולקח מל גב דאיכתב לשם כריתות לכשיזדמן לו : פו רמי מילמא אפריטי . אדרבינא ורב פפא קאי דקאמר ג) דרמי רבא אהדדי ומינהו : דרב יהודה אמר רב . לקמן בפרק בית שמאי (דף מו:) : לשם חולין בשירה . קס"ד סברא דדיה היא כדמפרש דמינה מחריב בה דבר שהוא מיעו מעיעו נ) לעקור את שמו : דלאו מינה . כגון חולין שליט מין קדשים לא מחריב בה ואין שמו נתפס על הזבח לעקור שמו ממנו : פסול . לגרש בו אשה אחרת : ואפי' לשם עובדים כוכבים . דהא שלא לשם אשה קתני דמשמע שלא לשם אשה זו אלא לשום אשה אחרת כל דהו ואע"ג דעובדים כוכבים לאו בת גירושין היא מהבית לפסול אלמא דלאו מינה ל) [מחריב] בה : דל עובדים כוכבים מיניס . ואימא נמי דלאו מינה לא מחריב בה, אפילו הכי פסול דהוה ליה סתמא דמיהו לאו לשם אשה זו נכתב : דל חולין מיניייפו . כדסבירא לן דלא חיל ולא מחריב ביה דלא מינה, הוו להו שתוקין סתם ואמרן לעיל סתמא כשירה : תורו . ה)(כל) כלי חרס (וגו') (ויקרא יח) ולא תור תורו . כלי המונח בתנור ופיו לתשלה תן פי התנור ותוכין ומסקין בתורו ומרק בתנור אוכלין שבכלים מהורין והכי אמרינן בח"ב אבל היה פיו בתוך התנור, "תורו" קרינן ביה : ואפי' כלי שמף מליל . כלומר לא מיבטיל כלי חרס המונח בתנור למליל על האוכלין שבתורו דהא תוך תורו הוא ולכי נופיה ליכא לאמיר דמיסמא ו) באויר ויסמא אוכלין שבו דאין כלי חרס מיסמא מגבו אלא אפי' כלי שמף שמיסמא מגבו הכא מיהו מליל דאמר [בפ' קמא דפסחים] (דף כ:) אוכלין ז) מיסמאים מאויר כלי חרס ואין כלי מיסמא מאויר כלי חרס ומדקתני כלי שמף מליל אלמא דלאו מייה חיין ביה ח) [ומבטל את שם תורו] הכא נמי ליטול שם חולין ולאיסור : ולבסול : שני יבבה מעו חולין אצל קדשים בו' . כלומר לעולם דלאו מייה לאו מחריב ביה וכלי שמף אצל כלי חרס-מייה הוא דהא מקא והא מקא אכל חולין אצל קדשים הוי דלאו מייה' כמחילה אצל תנור דאמרינן ביה לקמן דלא מהניא ביה בין שרץ לאוכלין כדאמרן דלאו מייה לא מחריב בה: שמצאו בנפרים . שמעה מחילה באמצעו ונתלקו עד למעלה מפני הכל מומא לפיכו אוכלין שבעבר הסני של מחילה: כותרת שסיא פחוסה . גרסינן בפרקרות ולהכי נקט פחותה דלאו כלי הוא, (ח) דאי אוהי שלימה היה מלגת על אוכלין שבתוכה כדאמרן ט) [אפי' כלי שמף מליל אכל הבאה דלאו כלי הוא הויא] כמחילה בעלמא: ופקוקה נקב . רבותא נקט דאע"ג דפקוקה פחיתה בין נקב לא הוי כלי ואפי' פיה למעלה מפי י) תנור לא מלגת על אוכלין שבתוכה : ומשולשלת . תניא : אוכלין שבתוכה מפלים . והיינו מעיטא דמינה מחריב בה ומאכל דלהכי כתב ו"ל של תורו למימר דאמרן דלא מינה כגון מחילה לא מחריב בה לבטל שם תורו אם לא שני בשמעתין נמי הכי התם דאמר קרא תורו ולא תוך תורו ולא לאיסור לא מחריב בה ומחילה לא מיבטיל כלי שמף ו"ל דעדיפא מהני הכא דקאי על חטאת לשם חולין כשירה ועל זה מיירי עשו חולין אצל קדשים דאלין מינם כלל ולכך לא מחריב בה כמחילה אצל תנור ומיהו כמו כוורת הקם פחותה שליבה כלי כלל ולהיכה מלגת כלל אבל כלי שמף קרוי מיו קלת שיש לו שם כלי עליו ולכך מחריב ומליל אבל לקמן קאי על חטאת שנחטאה לשם מחוייב עולה כשירה דאע"ג שהאל קדשים קרוי מיו ולא מחריב בה ועל זה פריך מאי שנא מכלי שמף שהוא כלי ואינו מיו ומחריב ועל זה לריך לתרץ משום קרא תורו ולא תוך תורו אבל לא מלי לתרץ עשוהו כמחילה אצל תנור דההוא מיו כלי כלל והשתא הכא ולקמן מתרץ דומה בדומה (ודוקא בכלי שמף שאינו מיו היה ממא לא לא קרא אבל תוך ים) שהכל תרם טהור בלא פסוק דחד תוך אמר רחמנא) : שכן

[ניעין כו.] [שם:]

[ניעין כו. ע"ש]

[קלת מסורת הש"ס הניעין ליפא]

[לקמן מו:]

[חולין כב. כלי שפיר לאלף תנור]

כלים פ"ח מ"ח

תוספתא כ"ק דכלים פ"ז

פ"ח

פ"ח נ"ח רבא

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה כוורת וכו' דלאו כלי הוא וכמחילה דליא דלאו כלי :

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שכותב וכו' הכי יפר כמו כן . פ' בשורי אבן מגינה ד' כב ע"ב ד"ה וקמי :

ה א מיי' פ"ג מהל' גירושין הל"ב עוש"ע אה"ע סי' קלא סעי' ב ו ב מיי' שם הל"ג עוש"ע שם סעי' ג : ז ג מיי' שם הל"ד עוש"ע שם סעי' ד : ח ד מיי' פ"ג מהל' גירושין הל"ז : ט ח מיי' סעי"ן מהל' פסה"מ הל"ד : י ו מיי' פי"ד מהל' כלים הל' ח ט : יא ז מיי' שם הל"ז : יב ח מיי' שם הל"ח :

עין משפט נר מצוה

כלי דדייקין מאלא דדייקין מינה כו' [וע"ע תוס' ניעין כד: פד"ס יפר מכן]

[ניעין כו.] כלי אפי' ככי קמני כוסף דלאי לא כו' ליק [רפ"ק כי' קפה ליה]

נוטאו על [ח]-[ט] סתירה ר"יאוסה אי אחרינן "ולאו מינה אחרים בה"

שיטה מקובצת

ח) ואפי' לשם גיטה נמי פסול . דהלשון משמע שלא לשם אחרת אשה ותימה דסמ"ג נתיתן נמי גידוק הכי שנובחו שלא לשמן ואפי'-לשם חולין נמי לא עלו ה"ת משום דסתני' שגרש בהדיא בסיפא שלא לשמן הייטו לשם שלמים נבי לשמו ושלא לשמו נבי נזיר נמי מגרש בהדיא ונמלך ומצאו בן עירו וכו' דאין זה לשם גיטה ו"ל דודאי אי הוה תני בסתגיתין שלא לשם זבח כי הדיא דקתני שלא לשם אשה או היה משתמש הכי אבל השתא דקתני שנובחו שלא לשמן משמע שגיר אלא לשם זבח הוא אלא לשם זבח אחר . תוס' פרק : כ) דקאמר ליה מילי דרבי : ג) תיבת בו נחתוך : ד) דלאו מינה נמי מחריב בה : ה) של כלי חרס ותיבות כלורו' נחתוך :] דמיסמא מאויר אות ב' נחתוך : ז) אוכלין ומשקין מיסמאים : ח) ביה לבטל את שם תורו : ט) כראמרן דאמר' כלי : י)] מפי' תתיר לא : יא) דס"ד כיון שרוא בעיר מי ששמו כשמו אם כן היה דעת המעבר שאם ימלך זה לגרש בו יגרש אחר ועוד כיון דמצאו בן עירו מיד ואמר לו שמו כשמי אלמא קפסה בינה מקודם לכן ולכך כתב לי חסיבר סתמא גם לצדבו.חבי הוה ס"ד ודחי ליה מ"ם אותיק . תוס' פרק : יב) סתמא פסול והס"ר מ' שאם יכתבו שם האשה תבא אשה מן השוק שיהיה שמה כך תהיה מבורה שבעלה צוה לגרש ויבא לידי קפסה בין איש לאשתו ולכך אתינן מילתא דרב יהודה דמוקי לה כר"א דבעי כתיבה לשמה מדאצטריך גם לתיבה הרי את מותרת לכל אדם דשמוש קפסה לא שייך לומר . תוס' פרק : יג) שבתוכו מסאין שנם : יד) חיצון דמחוברים אע"פ : טו) סמא דחזי רבותא מפי מבבלי שמף

תת נוטאו

• תוכו ע"ן כלי חרס אלמא ולא אתיק תוכו ואפילו כלי מלא מ"ן (תוס תוכו ה"ג טפ"ל ע"ז הפנים בפוס אות ב' ה"ג) • תנור ר"ח ד"ה אוהו בנפרים ושלף בגב א' מה' חב' ר"א אם אוהרים מלאוהו דאוכלים

ג) סון לדברי הפוס' כ"ה ומינהו דכתבו שם ו"ל דעדיפא מהני הכא ו"ל דמחריב בה לבטל שם תורו מ"מ הוי מסתמא ולא הוי בכלל תורו ולא מיבטיל כלי שמף . ב) מלה ד"ל לא מחריב בה לבטל שם תורו מ"מ הוי מסתמא ולא הוי בכלל תורו ולא מיבטיל כלי שמף :

ד) תיבות דחזקא בכלי כו' עד לאו קרא נמחק: ז) ומציל וא"ת וא קי"ל כל דבר המקבל טומאה אינו חוצץ בפני הטומאה ו"ל משום דגלי קרא האין הבלים מטמאין מאויר כ"ח כדאיתא בפ"ה דכלים משנה ד' וקשה דסוף סוף הדרא קושיא לדוכתיה כיון דאין כלים שבעולם מטמאה מאויר כ"ח וא"כ מה לי כ"ח ומה לי כלי (עץ) [שמף] לעולם כו' ומאי אפ"ל נוראה דלא מבעיא כ"ח דסינה הוא אלא אף כלי שמף דלאו מינה הוא ומחריב בה ובקונטר' נמי פי' כך בסוף הלכה נבי ד' תוכו כתיב כו' ופי' שם אלא בא ללמד על כלי שמף שאף הוא מציל דלא תימא דלאו מינה לא מחריב וא"ת לישני הכא ד' תוכו כתיב כדמשני לקמן ו"ל דס"ס קשיא לילף מינה הוא ומחריב בה בגון חולין כו' כמו לענין תוך תוכו ומשני עשו חולין אצל קדשים כמחיצה אצל תנור כלומר ליכא לדמיון כלל חולין לכלי שמף דכלי שמף חשיב שפיר מינה כיון דאידי ואידי כלי הוא מיניהו לענין לשמה דלאו מינה הוא וחולין אצל קדשים מכח קצת דמעיקרא הוי בעי למילף חולין מיתורא דתוך תוכו דכלי שמף . אבל ליכא לשנויי דהשתא לא ידע מיתורא הי' תוכו כתיבי כדמשני לקמן שהרי בסמוך בסוף סתיים משמע שידע ליה ליתורא דאמר דהבא נמי לייתי תוכו ליפקו מק"ו כמו שפי' שם בקמפרס. והא ליכא למימר דשפיר ידע יתורא דתוך תוכו לגבי כ"ח דהוי מינה ולאו לגבי כלי שמף דלאו מינה הוא והוי כ"ד דהא דקאמר אפי' כלי שמף מסברא קאמר והשתא פריך שפיר נם זה אינו כדמוכח בפי' הקונטרס דגבי ד' תוכו כתיב דכל עיקר התורא לא איצטריך לכ"ח לכך נראה דעדיפא ה) הוי בכלל תוכו וכן משמע לשנא דבריהם דקאמר ולא תוך תוכו ואפילו כלי שמף דמשמע [דמסתשמע] תוך תוכו כדי' תוס' פרק : יח) אבל תוך תוכו שבכלי הרס פחות כו' דחד תוכו אמר :

ה) אבל תוך תוכו מ"מ הוי בכלל תוכו ולא מיבטיל כלי שמף . ו) מלה ד"ל לא מחריב בה לבטל שם תורו מ"מ הוי מסתמא ולא הוי בכלל תוכו ולא מיבטיל כלי שמף :